

Arrest

**nr. 173 195 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat: (i) een aantal vaststellingen verzoekers algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraven, (ii) het feit dat zijn grootouders, bij wie hij de laatste drie jaar voor zijn vertrek uit Albanië hoofdzakelijk verbleef, al oud zijn en met economische problemen kampen motieven van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn die op zich niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming, en (iii) hij niet

aannemelijk maakt dat hij voor de moeilijkheden met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen, of in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers huidige kritiek dat “door het CGVS op geen enkele manier, minstens niet afdoende rekening gehouden” wordt “bij het verhoor met het feit dat verzoeker minderjarig is”, mist elke grondslag en alle ernst. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal immers gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Meer algemeen blijkt, wat verzoekers algemene kritiek betreft dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, nergens uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure, en zo ook dus tijdens het speciaal op zijn minderjarige leeftijd afgestemde gehoor. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Aldus blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt namelijk dat -en hij ontkent dit nergens in zijn verzoekschrift- noch hijzelf, noch zijn familieleden ooit een klacht hebben neergelegd bij de politie met betrekking tot de problemen met zijn vader. Verzoekers huidige (en veeleer theoretische) stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele algemene rapporten omtrent o.a. huiselijk geweld in Albanië, dat “hij voor zijn problemen onvoldoende beroep kan doen om bescherming of hulp van de Albanese autoriteiten” berust aldus niet op concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Nu verzoeker voor de problematiek met zijn vader nooit een klacht indiende bij de Albanese autoriteiten, kan hij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbeert.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld

in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2016, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 juni 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS